

Pollastre sense cap

«Potser ja fa segles que aquesta pulsio nacional s'ha reinventat i sobreviscut a tots els intents d'escapçament com si fos una au fènix condemnada a la immortalitat»

Escapçar el moviment independentista era l'estratègia (en bona part reeixida) de l'Estat per a desactivar-lo i fer-lo caure en contradiccions i baralles internes. Ha existit el desconcert i han existit les baralles internes, i la criatura sense cap ha mostrat símptomes de patiment evident. Ser un pollastre sense cap fa que deixis de saber cap a on vas, i això acostuma a ser letal per a un moviment de qualsevol tipus. Una altra cosa és que això el mati. Per tres raons:

En primer lloc, perquè un pollastre sense cap no és controlable. Dels mals moments se'n poden obtenir alguns avantatges (?no hay mal que por bien no venga?), i aquest n'és un: sense poder-se controlar des de dins, tampoc no es pot controlar des de fora. De tal manera que ha esdevingut imprevisible, sense líders clarament identificables o localitzables, o reprimibles. No es pot imputar de rebel·lió o de sedició dos milions de persones o cinc-cents mil manifestants, perquè configuren un cos únic format per milers d'individualitats barrejades. Diguéssim que el cos de la criatura és líquid, com el de l'adversari de Terminator II, aquell robot format d'una mena de metall semblant al mercuri que era quasi impossible d'eliminar. ?Be water, my friend?. I un Tsunami està fet d'aigua, i en un torrent no es poden aïllar les gotes ni jerarquitzar-les.

En segon lloc, un pollastre sense cap no té gran cosa a perdre. Pot provocar un terrabastall immens, pot ser profundament incòmode i pot dur al caos absolut a qualsevol granja. Pot fer que la resta d'animals es considerin en perill, o disgustats amb l'atmosfera, o els primers a exigir canvis en la situació. No es pot treballar així, no es pot dormir així, no es pot viure amb aquest fantasma embogit voltant constantment pels racons. A banda de ser completament imprevisible, és un focus innegable de disturbis i d'estancament en el dolor. Però hi ha un tercer element més important:

Potser no estem parlant d'un pollastre sense cap sinó d'un llangardaix sense cua. Potser la criatura del moviment independentista sap perfectament que té molts caps, com una hidra, i quan li'n falta un sempre en té de recanvi o els regenera. Potser fa segles que Catalunya ha demostrat assemblar-se no a un pollastre (amb cap o sense), ni a una àliga imperial, ni a un ?piolín? covard, ni a una gallina desplomada. Potser ja fa segles que aquesta pulsio nacional s'ha reinventat i sobreviscut a tots els intents d'escapçament com si fos una au fènix condemnada a la immortalitat. I potser és per això que està condemnada a resistir i, per tant, a vèncer.